

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 274/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Kvasnica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. septembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Kvasnica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. septembra 2016.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd pod sp. zn. 26 K 62/2013 vedie konanie o oddlžení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžníčka“). Oddlženie dlžníčky bolo povolené uznesením okresného súdu sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. februára 2016.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že *„v oddlžovacom konaní ako jeden z veriteľov a účastníkov konania vystupuje i Slovenská sporiteľňa, a. s., nakoľko si do konkurzného konania vedeného voči Dlžníkovi prihlásila pohľadávku zo zmluvy č. [REDAKOVANÉ], neskôr vedenej pod č. [REDAKOVANÉ], avšak táto pohľadávka nebola v celom rozsahu v predchádzajúcom konkurznom konaní v celom rozsahu uspokojená.*

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE zo dňa 25. 09. 2014 postúpila Slovenská sporiteľňa, a. s., sťažovateľovi pohľadávku, ktorá Slovenskej sporiteľni, a. s. zakladá postavenie veriteľa v oddlžovacom konaní Dlžníka, teda pohľadávku zo zmluvy č. [REDAKOVANÉ] (nové č. ú. [REDAKOVANÉ]) uzatvorenej medzi veriteľom: Slovenská sporiteľňa, a. s. a Dlžníkom.

Nakoľko zákon o konkurze o konkurze a reštrukturalizácii ako lex specialis neupravuje pri oddlžovacom konaní vstup nového veriteľa do konania, sťažovateľ ako nový veriteľ podal v zmysle § 92 Občianskeho súdneho poriadku ako lex generalis návrh na vstup do oddlžovacieho konania, nakoľko mal za to, že peňažné prostriedky vymožené v Oddlžovacom konaní na uspokojenie pohľadávky zo zmluvy č. [REDACTED] (nové č. ú. [REDACTED]) môžu byť poskytnuté sťažovateľovi iba v prípade, ak súd právoplatne rozhodne, že vstupuje do Oddlžovacieho konania na miesto Slovenskej sporiteľne, a. s.“.

Okresný súd uznesením sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. septembra 2016 návrh sťažovateľky na vstup do konania zamietol. Podľa sťažovateľky okresný súd tak rozhodol z dôvodu, že „sťažovateľ nebol oprávnený podať návrh na vstup do konania, pričom tento návrh neobsahoval ani zákonné náležitosti“.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľka ako nový veriteľ neidentifikovala pohľadávku príslušnou položkou zoznamu pohľadávok ani výškou postúpenej pohľadávky a navyše nevystupuje v konaní o oddlženie dlžníka ako žalobca v zmysle § 80 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Podľa jej tvrdenia „návrhom na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 sťažovateľ uplatnil svoje práva spojené s pohľadávkou zo zmluvy č. [REDACTED], ktorá mu bola postúpená, t. j. uplatnil si právo, aby sa stal účastníkom konania, v ktorom sa vymáhajú finančné prostriedky na uhradenie pohľadávky, ktoré mu bola postúpená, nakoľko sťažovateľ mal podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii za to, že správca mu môže ako novému veriteľovi vyplatiť vymožené finančné prostriedky iba v prípade, ak súd právoplatne rozhodne, že sťažovateľ vstupuje do Oddlžovacieho konania na miesto pôvodného veriteľa, t. j. Slovenskej sporiteľne, a. s.“.

V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že «okruh veriteľov, ktorým správca v Oddlžovacom konaní poukáže vymožené finančné prostriedky, je pevne daný zákonom o konkurze a reštrukturalizácii (sú to iba veritelia, ktorých pohľadávky neboli v konkurznom konaní uspokojené) a nakoľko sťažovateľ nebol účastníkom konkurzného konania, je potrebné rozhodnutie súdu, keďže v Oddlžovacom konaní sa pokračuje vo vymáhaní

pohľadávok, ktoré neboli vymožené počas konkurzného konania a v konkurznom konaní práva spojené s pohľadávkou môže nový veriteľ vykonávať až keď súd právoplatne rozhodne o vstupe nového veriteľa na miesto pôvodného veriteľa.

Nakoľko však zákon o konkurze a reštrukturalizácii neupravuje v oddlžovacom konaní vstup nového veriteľa do konania (tak ako je to napr. pri konkurznom konaní v § 25 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a ani neodkazuje na ustanovenia § 25 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (tak ako to je pri reštrukturalizačnom konaní v § 119 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), t. j. zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako lex specialis neupravuje v oddlžovacom konaní problematiku postúpenia pohľadávok a vstupe nového veriteľa do konania, sťažovateľ pri podaní návrhu na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 postupoval v zmysle vtedy platného lex generalis, t. j. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Nakoľko Okresný súd Košice I mal za to, že Oddlžovacie konanie je nespоровým konaním, v ktorom vystupuje iba jeden účastník, a to Dlužník, t. j. mal za to, že Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ nie je účastníkom tohto Oddlžovacieho konania, vyzval sťažovateľa oznámením zo dňa 03. 06. 2016 na späťvzatie návrhu na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 prípadne o oznámenie, či sťažovateľ trvá na svojom návrhu na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016. Okresný súd Košice I teda najskôr zastával právny názor, že návrh na vstup do oddlžovacieho konania nie je možný, nakoľko toto konanie je nespоровým, a preto veritelia dlžníka nie sú účastníkmi konania.».

Sťažovateľka vo vyjadrení z 26. júla 2016 k oznámeniu okresného súdu z 3. júna 2016 tvrdí, že „oddlžovacie konanie nie je nespоровým konaním, čo i odôvodnil. Zároveň poukázal na to, že v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii sú veritelia účastníkmi oddlžovacieho konania, a teda sťažovateľ oznámil Okresnému súdu Košice I, že trvá na podanom návrhu.“.

Podľa sťažovateľky „nakoľko zákon o konkurze a reštrukturalizácii neustanovuje v oddlžovacom konaní postup pri vstupe nového veriteľa do oddlžovacieho konania, t. j. neupravuje spôsob podania návrhu ani jeho náležitosti, sťažovateľ správne postupoval, keď podal návrh na vstup do konania podľa Občianskeho súdneho poriadku ako lex generalis...

Je neprípustné, aby ako jeden z dôvodov, pre ktorý bol jeho návrh zamietnutý bol ten, že v návrhu neidentifikoval pohľadávku príslušnou položkou zoznamu, nakoľko takúto náležitosť Občiansky súdny poriadok na podanie návrhu na vstup do konania neustanovuje, a teda z tohto dôvodu nebolo možné sťažovateľov návrh zamietnuť. Čo sa týka výšky postúpenej pohľadávky túto sťažovateľ uviedol v čl. III návrhu na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016, a teda dôvod, že sťažovateľ neuviedol výšku pohľadávky je neprijateľný. V prípade, ak mal Okresný súd Košice I za to, že sťažovateľov návrh na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 nie je úplný, mal súd sťažovateľa vyzvať na jeho doplnenie či už podľa § 42 Občianskeho súdneho poriadku (do 30. 06. 2016) alebo podľa § 129 Civilného sporového poriadku (od 01. 07. 2016). Zároveň si sťažovateľ dovoľuje podotknúť, že náležitosť ako je identifikácia pohľadávky príslušnou položkou zoznamu sa vyžaduje, keď nový veriteľ podáva návrh na vstup do konkurzného konania (táto náležitosť je upravená v § 25 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), a nakoľko ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v časti IV, ktoré upravujú oddlžovacie konanie neodkazujú na primerané použitie § 25 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, je zrejmé, že táto náležitosť sa nevyžaduje pri návrhu na vstup do oddlžovacieho konania. ... Okresný súd Košice I nepostupoval v zmysle zákonov... a vyžadoval od sťažovateľa pri podaní návrhu na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 splnenie náležitostí a povinností, ktoré mu neboli uložené príslušným zákonom...“.

Podstata druhej námietky sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. septembra 2016 spočíva v zamietnutí návrhu na vstup do oddlžovacieho konania v zjavnom rozpore s dovtedy platným a účinným Občianskym súdnym poriadkom. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že „tým, že Okresný súd Košice I posúdil účinok právneho úkonu sťažovateľa zo dňa 29. 04. 2016 podľa zákona účinného až od 01. 07. 2016 (... podľa ktorého iba žalobca, t. j. pôvodný veriteľ, môže podať návrh na vstup do konania...), hrubo porušil ústavnú zásadu právneho štátu, nakoľko rozhodol o účinku úkonu podľa zákona, ktorý nebol v tom čase účinný... pričom zároveň ani nerešpektoval ustanovenie § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ktorý jasne ustanovoval, že právny účinok sťažovateľovho návrhu na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 zostáva zachovaný“.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd napadnutým uznesením porušil jej základné práva, a to práva:

„- na spravodlivý súdny proces, nakoľko Okresný súd Košice I nerešpektoval ustanovenie § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku,

- na právnu istotu, nakoľko Okresný súd Košice I rozhodoval podľa ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (podľa § 25 predmetného zákona), ktorý sa na daný návrh sťažovateľa nevzťahuje a podľa ustanovení o právnych účinkoch Civilného sporového poriadku, ktoré nemožno aplikovať,

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva, nakoľko Okresný súd Košice I bez právneho základu zamietol sťažovateľov návrh na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016, čím zabránil, aby sa sťažovateľ mohol domáhať svojich práv v Oddlžovacom konaní“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej základné právo garantované čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 € a na úhradu trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď napadnutým postupom orgánu verejnej moci (v danej veci všeobecného súdu) alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim

o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením veci ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, I. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. septembra 2016. Podstata jej sťažnostných námietok spočíva v tom, že okresný súd jej napadnutým uznesením odňal právo domáhať sa na súde svojich práv, keď *„v rozpore so zákonmi, a to zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a Civilným sporovým poriadkom, zamietol sťažovateľov návrh na vstup do konania zo dňa 29. 04. 2016 bez právneho základu, čím reálne zabránil*

tomu, aby sa sťažovateľ mohol ako nový veriteľ domáhať svojich práv v Oddlžovacom konaní...“. V tejto súvislosti tvrdí, že „... Okresný súd Košice I spôsobil sťažovateľovi trvalý stav právnej neistoty, nemajetkovú ujmu ako i majetkovú ujmu...“.

Ústavný súd pripomína, že výklad ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) patrí v zásade do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. septembra 2016 sa uvádza, že „*nový veriteľ WM Consulting & Communication, s. r. o... neidentifikoval svoju pohľadávku príslušnou položkou zoznamu pohľadávok ani výškou postúpenej pohľadávky. Navyše nový veriteľ v konaní o oddlženie nevystupuje ako žalobca v zmysle ust. § 80 ods. 1 CSP...“.*

Preskúmavajúc namietané porušenie sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a dohovoru z načrtnutých hľadísk, ústavný súd zo sťažnosti, z jej listín, ako aj z verejne prístupných registrov (Obchodný vestník, Register úpadcov) zistil tieto skutočnosti:

1. Okresný súd uznesením sp. zn. 26 K 62/2013 z 12. februára 2016 povolil oddlženie dlžníčky a ustanovil správcu JUDr. Martina Morochoviča, Hviezdoslavova 7, Košice. Predmetným uznesením bolo dlžníčke zároveň uložené poskytnúť správcovi ku koncu prvého roka skúšobného obdobia sumu 2 265,24 € na uspokojenie záväzkov

veriteľov. Uznesenie o povolení oddĺženia bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 35/2016 z 22. februára 2016.

2. Písomným podaním doručeným okresnému súdu 3. mája 2016 a jeho doplnením na základe výzvy súdu doručeným 29. júla 2016 sťažovateľka ako nový veriteľ na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE požiadal o vstup do oddĺžovacieho konania namiesto doterajšieho veriteľa Slovenskej sporiteľne, a. s. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva suma postúpenej pohľadávky 1 656,34 €.

3. Konaniu o oddĺžení dlžníčky predchádzalo konkurzné konanie vedené na majetok dlžníčky (úpadkyne) pod sp. zn. 26 K 62/2013. Z návrhu konečného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty zverejneného v Obchodnom vestníku č. 80/2015 z 28. apríla 2015 vyplýva, že celková výška pohľadávok určených na uspokojenie zo všeobecnej podstaty bola 356 469,09 €. Percento uspokojenia prihlásených a uznaných pohľadávok zo všeobecnej podstaty činilo 0,5496 %. Prihlásená a uznaná pohľadávka veriteľa Slovenskej sporiteľne, a. s., v sume 1 653,17 € bola v konkurznom konaní uspokojená v sume 9,09 €.

4. Z oznámenia o splnení povinnosti dlžníčkou na konci prvého roka skúšobného obdobia zverejneného v Obchodnom vestníku č. 43/2017 z 2. marca 2017 vyplýva, že suma určená na rozdelenie medzi veriteľov z peňažných prostriedkov poskytnutých dlžníčkou na konci prvého roka skúšobného obdobia činila 1 933,30 €. Percento uspokojenia zostatku prihlásených a uznaných pohľadávok činilo 0,54534 %. Zostatok neuhradenej sumy pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a. s., 1 644,08 € bol uspokojený vo výške 8,97 €.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 26 K 62/2013 z 24. februára 2017 zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 43/2017 z 2. marca 2017 uložil dlžníčke poskytnúť správcovi ku koncu druhého roka skúšobného obdobia sumu 2 265,24 € na uspokojenie záväzkov veriteľov.

6. Z oznámenia o splnení povinnosti dlžníčkou na konci druhého roka skúšobného obdobia zverejneného v Obchodnom vestníku č. 30/2018 z 12. februára 2018 vyplýva, že suma určená na rozdelenie medzi veriteľov z peňažných prostriedkov poskytnutých dlžníčkou na konci druhého roka skúšobného obdobia činila 1 933,30 €. Percento uspokojenia zostatku prihlásených a uznaných pohľadávok činilo 0,54833 %. Zostatok

neuhradenej sumy pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a s., 1 635,11 € bol uspokojený vo výške 8,97 €.

7. Uznesením sp. zn. 26 K 62/2013 z 13. marca 2018 okresný súd rozhodol tak, že oddlžil dlžníčku od pohľadávok, ktoré jej vznikli k 25. februáru 2014 (deň vyhlásenia konkurzu, pozn.) a ktoré zostali po zrušení konkurzu vyhláseného na jej majetok a v konaní o oddlžení neuspokojené, čím sa stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné. Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 60/2018 z 26. marca 2018.

Podľa § 168 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (účinného do 28. februára 2017) právoplatnosťou uznesenia o povolení oddlženia sa začína trojročné skúšobné obdobie, počas ktorého je dlžník povinný vždy na konci skúšobného roka poskytnúť správcovi peňažné prostriedky v sume určenej súdom, najviac však 70 % svojho celkového čistého príjmu za uplynulý skúšobný rok, ktoré správca po odpočítaní odmeny pomerne rozdelí podľa konečného rozvrhu výťažku medzi veriteľov dlžníka.

Podľa § 169 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (v znení účinnom do 28. februára 2017) pohľadávky veriteľov dlžníka, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené, sa počas skúšobného obdobia môžu uspokojovať z majetku dlžníka iba spôsobom a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom...

Uvedené pohľadávky môže uspokojovať len správca zo sumy, ktorú mu poukáže dlžník, a to pomerne podľa konečného rozvrhu výťažku (§ 168 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 28. februára 2017). Ide o pohľadávky, ktoré boli a) prihlásené v konkurze, b) zistené, c) zaradené do konečného rozvrhu.

Zrušením konkurzu neuspokojené pohľadávky veriteľov nezanikajú. Zákon poskytuje dlžníkovi právnu ochranu pred veriteľmi pri „starých záväzkoch“. Podstatou oddlženia podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii je splácanie záväzkov dlžníka po určitý čas pod dohľadom správcu.

Podľa § 171 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii oddlženie sa vzťahuje na pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia.

Rozhodujúcim právnym dôsledkom oddlženia je nevymáhateľnosť pohľadávok, ktoré neboli uspokojené počas konkurzného konania ani počas skúšobného obdobia.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že vec, v súvislosti s ktorou sa sťažovateľka uchádza o ústavnú ochranu, sa týka v konečnom dôsledku jej práva ako nového veriteľa na uhradenie pohľadávky, ktorá jej bola postúpená, v oddlžovacom konaní. Z už uvedeného rozsahu uspokojenia veriteľov počas dvoch rokov skúšobného obdobia vyplýva, že zostatok dotknutej pohľadávky (pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a. s.) bol v oddlžovacom konaní uspokojený v sume celkom 17,94 €.

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je právny názor, že ak Občiansky súdny poriadok prostredníctvom § 238 ods. 5 (účinného do 30. júna 2016) a Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 422 (účinného od 1. júla 2016) vylučuje u bagatelných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014, I. ÚS 134/2016, III. ÚS 25/2016, III. ÚS 746/2016, I. ÚS 51/2018). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagatelnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľovi len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013). Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu zjavne nejde.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka sa sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v oddlžovacom konaní, v ktorom ide o zjavne bagatelnú sumu, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci

sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany, a preto sťažnosť, ktorou napáda porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 804/2015, I. ÚS 477/2017).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018